

LIKOVNI ŽIVOT

br.113/114

god. XVIII

17

Bratislav Ljubišić

MARIJA ZARIĆ

Galerija FLU, 12 – 19. april 2005.

A socijativnost u likovnoj umetnosti je najčešći slučaj: Tako se umetnici brane od neposrednog mimezisa, ali istovremeno dobijaju šansu da istražuju onostrano, da se bave samim jezikom slike, osnovnim elementima kao što je boja i njeno značenje i zračenje na platnu. Može nekom da to izgleda isuviše proizvoljno, ali iz sličnih istraživanja dobili

smo dopunu teorije o optici i prostiranju svetlosti. Fizičari Helmholtz i Šavrel su preko slikarstva neophodno obogatili i psihologiju i njenu disciplinu – teoriju opažanja. Tako je umetnost postala neka vrsta nauke i potvrdila Aristotelove reči da je energija suština prirode i da je umetnost ta koja je najbolje ispoljava. U mnogobrojnim vidovima komunikacije dopire se i do saznanja da je čovek bez obzira na mnoge svoje nesavršenosti ipak taj koji odlučuje o tome šta je važno a šta nevažno u običnom životu. Naročito je bitno zaključivanje kako je svaka energija obeležena određenim zračenjem koje ima obojenost. Upotrebljavajući boje, slikar dolazi do mater-

ijalizacije a da nije naslikao ništa prepoznatljivo. Dobija se mogućnost da se istražuje ritam kao u muzici ili u igri koja neposredno zavisi od muzike. Dvodimenzionalnost površine slike umnogome ograničava umetnika u nekim radikalnim zahvatima. Ako je pažljiv, a to mu je obaveza kako je ustvrdio još Edgar Dega, neće mu biti teško da se poigra sa nekim osnovnim elementima života kao što je toplo–hladno, blizu–daleko, prodor.

Važno je da svaka slika ima određeni ritam i da je na njima zabeležena energija. Hoće li to biti u obliku treptaja ili kao vid jakih boja i njihovih izvedenica stvar je nahođenja i odluke koja je ipak trenutačna. Makoliko ove slike ličile na jednu

drugu tehniku – akvarel – reč je ipak o slikanju koje ponekad upotrebljava i znakovno, ali je najče u oblasti čistog izraza. Posmatrač može da se igra tragajući za umetničkim asocijacijama i da se tako uključi u igru koja mu je ponuđena. Primer čistog slikarstva bez pretendovanja na neka druga značenja koja u suštini i nisu slikarska. Ovako oslobođeno i ponuđeno, delo se dopada na prvi pogled. Pogotovo što ne može da se prepriča već jedino da se nosi u ličnom sećanju.

Marija Zarić je rođena 1978. godine u Beogradu, u klasi Jovana Sivačkog. Magistrirala je dve godine kasnije kod istog profesora. Član je ULUS–a od 2003. godine. Bila je đak generacije 2002. i ovo joj je treća samostalna izložba.